

nechtění

kristina ohlssonová

Copyright © Kristina Ohlsson, 2009
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © Luisa Robovská, 2013

ISBN 978-80-87497-21-0

První dítě zmizelo uprostřed léta a za neustávajících dešťů. Začalo to v úterý. Ten den mohl klidně uplynout bez povšimnutí jako kterýkoliv jiný, avšak nakonec se z něj vyklubal den, který od základu změnil život několika lidem. Jedním z nich byl i Henry Lindgren.

Bylo to třetí úterý v červenci a Henry měl zrovna službu v rychlíku X2000 z Göteborgu do Stockholmu. Pracoval u dráhy déle, než si byl ochoten připustit, a vůbec si nedovedl představit, co s ním bude, až jednoho dne odejde do důchodu. Co si pak počne se vším volným časem? Tak sám?

Za to, že si natolik dobře pamatoval onu mladou ženu, které se cestou ztratilo dítě, zřejmě vděčil svému smyslu pro detaily. Žena měla zrzavé vlasy, zelenou blůzku a sandály, ze kterých jí koukaly modře nalakované nehty. Kdyby Henry s manželkou bývali měli dceru, nejspíš by vypadala přesně takhle. Jeho žena měla zamlada snad nejzrzavější vlasy na světě.

Když ale Henry té zrzavé paní s dcerou hned za Göteborgem kontroloval lístky, všiml si, že holčička se své mamince vůbec nepodobá. Měla kaštanové vlasy splývající v měkkých vlnách, které působily až nepřirozeně. Zahalovaly jí ramena a zčásti i obličejík. Dívka měla tmavší pleť než maminka a velké modré oči. Nos

jí zdobily malinkaté pihy, díky nimž působila méně panenkovsky. Při odchodu se na ni Henry usmál a ona mu úsměv plaše opětovala. Zdálo se mu, že vypadá unaveně. Odvrátila se a pohlédla ven z okna. Hlavu si opírala o opěradlo.

„Lilian, jestli si chceš dát nohy na sedadlo, tak se zuj,“ uslyšel Henry slova matky ve chvíli, kdy se otočil k dalšímu cestujícímu. Když se pak obrátil zpátky, zahlédl, jak holčička odkopla sandály na zem a skrčila nohy pod sebe. Sandály zůstaly na svém místě i poté, co zmizela.

Cesta z Göteborgu do Stockholmu byla děs a hrůza. Ve druhém největším švédském městě měl na stadionu Ullevi předchozího večera koncert jeden z nejznámějších švédských zpěváků. Spousta lidí se druhý den po koncertě vracela do Stockholmu právě dopoledním vlakem.

Problémy začaly v pátém vagonu, kde dva mladíci pozvraceli sedadla a sváděli to na kocovinu po včerejším koncertě a následném tahu. Henry tedy běžel pro saponát a hadr. Hned nato vypukla ve třetím vagonu rvačka mezi dvěma dívkami. Jakási blondýna obvinila jednu brunetu, že jí chce přebrat kluka. Henryho pokusy je usmířit se ukázaly jako marné. Teprve za Skövde, v půli cesty, se situace trochu zklidnila. Obě sokyně konečně usnuly a Henry si mohl v klidu vypít kávu s Nelie, která dnes měla službu v restauračním voze. Cestou zpátky si Henry všiml, že zrzavá paní i její dcerka Lilian také usnuly.

Pak cesta ubíhala relativně klidně, ovšem ne nadlouho. Těsně před Flemingsbergem, když jim do Stockholmu zbývalo jen pár desítek kilometrů, ohlásil druhý průvodčí jménem Arvid Melin, že strojvedoucí právě dostal zprávu, že na závěrečném úseku trati těsně před stockholmským hlavním nádražím došlo k závadě na

signalizačním zařízením a vlak bude mít pět až deset minut zpoždění.

Zatímco stáli ve Flemingsbergu, všiml si Henry, že zrzavá paní náhle vystoupila. Sama, bez dcery. Nenápadně ji pozoroval okénkem kupé v šestém vagonu, určeném pro personál. Viděl, jak rázně přešla na druhou stranu nástupiště, kde bylo méně lidí, a vytáhla něco z kabelky. Snad mobilní telefon. Henry si pomyslel, že holčička nejspíš pořád spí. Alespoň v Katrineholmu ještě spala. Co to sakra dělám? přistihl se Henry. Jsem snad nějaký šmírák nebo co?

Odvrátil pohled a pustil se do luštění křížovky v novém čísle časopisu *Zahrádkář*. Stokrát si pak říkal, co by se bývalo stalo, kdyby tu paní na nástupišti nespustil z očí. Nezáleželo na tom, kolik lidí mu opakovalo, že to přece nemohl tušit a že si nemá co vyčítat. Henry byl skálopevně přesvědčený, že jeho zápal pro křížovky zničil té mladé mamince život. A nemohl to vůbec ničím odčinit.

Když pak v reproduktoru zazněl Arvidův hlas vyzývající cestující, aby se vrátili na místa, neboť vlak je připraven k odjezdu, byl Henry ještě stále zabraný do luštění křížovky.

Později si nikdo nevybavoval, že by viděl za vlakem běžet mladou ženu. A přitom za ním určitě běžet musela, protože hned po několika minutách jízdy zazvonil Henrymu služební telefon. Mladé mamince, která seděla s dcerkou na místě číslo šest ve druhém vagonu, ujel ve Flemingsbergu vlak a ona zůstala na peroně. Na dispečinku říkali, že teď už jede taxíkem do Stockholmu. Její dcera je tudíž nyní ve vlaku sama.

„Sakra,“ ulevil si Henry, jakmile zavěsil. Proč vždycky někdo musí něco zvorat? Copak nemůžu mít aspoň chvíli klid? Nikoho ani nenapadlo, že by mohli zastavit v některé z dřívějších stanic, když už byli tak blízko

konečné. Henry ráznými kroky zamířil do druhého vagonu, kde zjistil, že paní, která zmeškala vlak, nemůže být nikdo jiný než ona zrzavá žena, kterou viděl vystupovat. Její dcerka tu totiž seděla sama a ještě pořád spala.

Mobilním telefonem oznámil na dispečink, že holčička spí a že mu připadá zbytečné ji budit a stresovat, dokud nedorazí do Stockholmu. Na to nikdo nic nenamítal a Henry navíc slíbil, že se na konečné stanici o holčičku osobně postará. *Osobně*. To slovo mu bude znít v hlavě ještě dlouho.

V okamžiku, kdy vlak projel stanicí Stockholm-jih, se začaly dívky ve třetím vagonu znovu prát a křičet. Právě když jeden z cestujících procházel ze druhého do třetího vagonu a dveře se automaticky otevřely, dolehlo k Henrymu řinčení tříštícího se skla. Nechal tedy dítě dítětem a s nervy na pochodu zavolal vysílačkou kolegu.

„Arvide, přijď okamžitě do třetího vagonu!“ zavelel. Kolega se však neozýval. Než se Henrymu podařilo od sebe ty dvě dívky odtrhnout, stihl vlak s typickým zasycením, které znělo téměř jako těžký, namáhavý povzdech starého člověk, zastavit.

„Ty kurvo!“ vřeštěla jedna.

„Ty píčo!“ nedala se její kamarádka.

„Že se nestydíte,“ okřikla je starší paní, která si právě z police na zavazadla sundávala kufr.

Henry se rychle prodíral v uličce zástupem lidí, kteří mířili ke dveřím, a přes rameno na ty dvě bojovnice zavolal:

„Už toho bylo dost. Koukejte okamžitě vystoupit!“ Přitom pokračoval dál do druhého vagonu doufaje, že se holčička nevbudila. Div že během té krátké cesty neporazil několik lidí. Klidně by odpřisáhl, že nebyl pryč ani tři minuty. A navíc byl přece tak blízko.

Když se však vrátil do druhého vagonu, spící holčička byla pryč. Zůstaly po ní jen sandálky na zemi. Ven na peron se zatím valil dav cestujících, kteří sem za Henryho doprovodu dorazili z Göteborgu.

Alex Recht pracoval u policie už déle než čtvrt století. Proto byl přesvědčen, že si může bez uzardění dovolit tvrdit, že za ta léta praxe získal bohaté zkušenosti, nemalé profesionální schopnosti i dobrou intuici. Často slýchal, že má dobrý šestý smysl.

Máloco je pro policistu důležitější než právě intuice. Ta je znakem schopného profesionála, právě ona odděluje zrno od plev, přestože nikdy nenahrazuje fakta, pouze je doplňuje. Máte-li všechny karty na stole a všechny kousky skládačky jsou odkryté, zbývá ještě pochopit jejich význam, spojit útržky informací v celek.

„Mnoho je povolaných, avšak málo vyvolených,“ prohlásil Alexův otec při slavnostním projevu poté, co jeho syn získal své první zaměstnání u policie.

Ve skutečnosti si Alexův otec přál, aby se jeho syn stal knězem, tak jako všichni prvorození synové v jejich rodě. Těžko se smířoval s tím, že se jeho potomek rozhodl pro dráhu policisty.

„Policejní služba je svým způsobem taky poslání,“ namítl Alex smířlivě.

Otcí předtím trvalo několik měsíců, než oznámil, že se uvolil akceptovat synovo rozhodnutí. Možná to celé poněkud ulehčila skutečnost, že se pro kněžskou drá-

hu později rozhodl Alexův mladší bratr. Alex mu za to byl v každém případě neskonale vděčný.

Alex rád pracoval s lidmi, kteří stejně jako on považovali svou práci za poslání. S lidmi s dobrou intuicí a dobře vyvinutým smyslem pro to, co jsou fakta a co nesmysl.

Možná právě proto, přemítal v duchu během jízdy autem ke stockholmskému hlavnímu nádraží, mu vůbec nepadla do noty jeho nová kolegyně Fredrika Bergmanová. Alexovi připadalo, že nejenže svou novou práci nebere jako poslání, ale navíc pro ni ani nemá vlohy. Na druhou stranu se však utěšoval, že Fredrika se určitě u policie dlouho neohřeje.

Nenápadně zašilhal na sedadlo spolujezdce, kde kolegyně seděla. Měla tak neuvěřitelně rovná záda. Hned, jak ji poprvé uviděl, ho napadlo, jestli náhodou nesloužila v armádě. Dokonce si přál, aby měl pravdu. Ani při důkladném zkoumání jejích papírů však nepřišel na nic, co by nasvědčovalo tomu, že by Fredrika strávila v armádě byť jen hodinu. Alex si povzdychl. V tom případě to musí být bývalá gymnastka, protože takhle rovné držení těla přece nemůže mít žádná normální ženská, která v životě nedělala nic zajímavějšího, než že studovala na univerzitě.

Alex si diskrétně odkašlal a napadlo ho, jestli by jí, ještě než dojedou na místo, neměl něco říct o tom případu. Fredrika přece jen s podobnými záležitostmi neměla žádné zkušenosti. Jejich oči se krátce střetly a Alex znovu upřel pohled na cestu.

„To je ale provoz,“ zabrblal.

Jako by někdy v centru Stockholmu nebyl provoz.

Za dlouhá léta u policie Alex vyšetřoval řadu případů pohřešovaných dětí, a čím dál tím víc se přikláněl k názoru, že *děti se neztrácejí samy od sebe. Ztrácejí je dospělí.* Bylo to tak téměř pokaždé. *Téměř pokaždé.* Každé ztra-

cené dítě mělo také ztraceného rodiče. Lajdáka, který si podle Alexova názoru radši vůbec neměl děti pořizovat. Ne že by všichni byli alkoholici nebo podobné ztracené existence. Stejně tak to mohli být i lidé, kteří třeba moc pracovali, příliš často a příliš pozdě večer se scházeli s kamarády, nebo někdo, komu na vlastních dětech jednoduše zrovna nezáleželo. Děti, které měly v životě dospělých pevně určené místo, se tak často neztrácely. Alespoň podle Alexovy teorie.

Když vystoupili z auta, visely na obloze těžké černé mraky a tlumené hřmění v dálce věstilo bouřku. Vzduch byl neuvěřitelně vlhký a tíživý. Byl to jeden z těch dnů, kdy si člověk nepřeje nic jiného, než aby už bouřka konečně přišla, jen aby se pročistil vzduch a dalo se zase dýchat. Za mračny nad Starým Městem se zablesklo. Bouřka byla na cestě.

Alex a Fredrika rychle vešli hlavním vchodem do budovy hlavního nádraží. Třetí člen vyšetřovacího týmu, Peter Rydh, zavolal Alexovi na mobil a oznámil mu, že už je na cestě. Alexovi se ulevilo. Představa, že by měl takového vyšetřování zahájit sám s kancelářskou myší, jako je Fredrika, se mu vůbec nezamlouvala.

Na nástupišti sedmnácté koleje, u níž stál vlak, z něhož se to dítě ztratilo, stanuli v půl čtvrté. Vlak se stal místem činu a jako takový byl řádně prohledán. Švédské dráhy oznámily, že zatím není jasné, kdy bude souprava opět uvedena do provozu, což ten den vedlo k řadě zpoždění. Většina lidí na nástupišti měla policejní uniformu, až na pár výjimek. Alex usoudil, že zrzavá paní, která seděla na modré plastové bedně s nápisem *písek* a vypadala vyčerpaně, a přece podivně klidně, bude určitě matka zmizelého dítěte. Intuitivně vycítil, že to není typ rodiče, který by jen tak ztratil dítě, a rychle polkl. Jestli se ale dítě neztratilo samo, musel ho někdo unést. A jestli ho někdo unesl, pak to vůbec nebude tak jednoduché.

Uklidni se, napomenul se v duchu. Zatím toho věděl příliš málo na to, aby z toho mohl vyvozovat jakékoliv závěry.

K Alexovi a Fredrice přikročil mladík v policejní uniformě. Měl pevný, ale upocení stisk ruky a poněkud nesoustředěný, těkavý pohled. Představil se jen křestním jménem. Jens. Alex si pomyslel, že to bude zřejmě nováček, který právě opustil policejní akademii, a tohle bude jeden z jeho prvních případů. Nedostatek zkušeností u nováčků Alexe děsil. Z většiny z nich během prvního půl roku přímo čísel zmatek a chvílemi i čirá panika. Alex přemýšlel, jestli ten zelenáč, se kterým si právě potřásal rukou, už paniku překonal. Určitě musel být zmatený z toho, co tam Alex dělá. Bylo velmi neobvyklé, aby komisaři sami jezdili vyslýchat svědky. Alespoň v tak rané fázi vyšetřování.

Alex se nadechl, aby mladíkovi vysvětlil, proč přijel, Jens ho však předběhl. Překotně a zajíkově spustil:

„Zavolali nás až půl hodiny po příjezdu vlaku. To už byli všichni cestující fuč. Teda kromě támhleto.“ Nedbale mávl rukou směrem ke skupince lidí stojících kousek za ženou, kterou Alex v duchu identifikoval jako matku dítěte. Alex pohlédl na hodinky. Půl čtvrté a deset minut. Takže od zmizení dítěte uběhla skoro hodina a půl.

„Prohledali jsme celej vlak. Nikde není. To dítě jako. Šestiletá holka. A vypadá to, že ji ani nikdo neviděl. Aspoň nikdo, s kým jsme mluvili. Ale zůstaly tam jejich zavazadla. Ta holka si vůbec nic nevzala. Dokonce ani boty. Ty ležely na zemi pod sedadlem.“

Do střechy nad peronem udeřily první kapky deště. Zahřmělo, tentokrát hlasitěji. Alex si pomyslel, že horší léto snad ani nepamatuje.

„Támhleto je její matka?“ zeptala se Fredrika a diskrétním posunkem ukázala na zrzavou paní.

„Jo. Přesně tak,“ přikývl mladý policista. „Jmenuje se Sara Sebastianssonová. Odmítá jít domů, dokud toho prcka nenajdem.“

Alex si v duchu povzdychl. To je snad jasné, že je to matka toho dítěte. Jeho by ani nenapadlo ptát se na něco tak evidentního. Prostě to věděl, *cítil to*. Fredrika podobnou intuici úplně postrádala. Na všechno se ptala a všechno zpochybňovala. Alexe to vytáčelo. Takhle se přece nedá pracovat. Kéž by si sama brzy uvědomila, že se na tuhle práci vůbec nehodí.

„Proč zavolali policii až za tak dlouhou dobu?“ pokračovala Fredrika.

Alex zbystřil. Konečně první smysluplná otázka.

Jens se narovnal. Až dosud znal odpovědi na všechny otázky, které mu oba starší kolegové položili.

„No, ono je to celý nějak zamotaný,“ spustil a Alex si všiml, že se snaží nezírat na Fredriku s otevřenou pusou. Vlak se zdržel ve Flemingsbergu a matka tý holčičky vystoupila, že si zavolá. Dítě nechala ve vlaku, protože prej spalo.“

Alex zamyšleně přikývl. *Děti se neztrácejí samy od sebe. Ztrácejí je rodiče.* Že by tu ženskou přece jen špatně odhadl?

„No a na nástupišti k ní prej přišla nějaká holka, jako k paní Sebastianssonové, a prosila ji, jestli by jí nepomohla, že má nemocného psa. Proto jí ten vlak ujel. Hned zavolala na Švédské dráhy a oznámila, že jí ve vlaku zůstala dcera, a že sama sedá do taxíku a jede do Stockholmu.“

Alex poslouchal s povytaženým obočím.

„Jenže když vlak přijel, bylo dítě fuč. Průvodčí a ostatní zaměstnanci ho hned začali hledat. Lidi se hrnuli ven a skoro nikdo z cestujících nebyl ochotnej jim pomoci. Nakonec sehnali dole v Burger Kingu aspoň jednoho chlápka z ochranky. A pak dorazila matka, teda tamhle

paní Sebastianssonová, taxíkem a dozvěděla se, že její dcera zmizela. Hledali dál, mysleli si, že se holka probudila a vystoupila jako první, nebo tak něco. Ale nikde nebyla. Teprve potom zavolali policii. Jenže my jsme ji taky nenašli.“

„Vyvolávali jste ji rozhlasem v čekárně?“ zeptala se Fredrika. „Třeba je někde uvnitř.“

Jens nejdřív přikývl a vzápětí zavrtěl hlavou. „Jo, vyvolávali. Celou nádražní budovu teď prohledává několik policajtů i dobrovolníků. Prej to co nevidět vyhlásí i v místním rádiu a požádají o pomoc veřejnost. A taky taxikářský firmy. Jestli ta holka odešla sama, nemůže být daleko.“

Fredrika pomalu přikývla. Alex pohlédl na matku sedící na modré bedně. Vypadala vyčerpaně. Zničeně.

„Vyhlaste to i jinými jazyky,“ vyzvala ho Fredrika.

Oba muži na ni tázavě pohlédli.

„Spousta lidí tu má jiný mateřský jazyk než švédštinu. Třeba něco viděli. Vyhlaste to anglicky. A taky německy a francouzsky, jestli to půjde. Možná i arabsky.“

Alex souhlasně přikývl, že má Jens udělat, co Fredrika navrhla. Mladík odběhl, zřejmě velmi znepokojen myšlenkou, kde rychle sežene někoho, kdo umí arabsky. Déšť zatím skrápěl hlouček lidí opodál a tlumené hřmění přešlo v hlasité dunění, jehož ozvěna se šířila celou nádražní halou. Byl to odporný den uprostřed stejně odporného léta.